

MAGNUS MILLS

De hekkenbouwers

Vertaald uit het Engels
door Rob van Moppes

Eerste druk

Colibri is een imprint van BBNC uitgevers bv, Amersfoort

Oorspronkelijke titel: *The Restraint of Beasts*,

verschenen bij Flamingo, Londen

Oorspronkelijke tekst © Magnus Mills, 1998

Eerste Nederlandstalige uitgave © Rob van Moppes en

Uitgeverij Podium, 1999

Omslagontwerp: Linda van den Berg, BBNC uitgevers bv

Zetwerk Colibri-editie: Imago Mediabuilders, Amersfoort

ISBN 978 90 453 4023 4

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BBNC uitgevers bv, Amersfoort, Nederland.

BBNC uitgevers heeft getracht de rechten te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen via onderstaande contactgegevens contact opnemen met de uitgever.

info@bbnc.nl

www.bbnc.nl

Ter nagedachtenis aan Shaun Scapens

‘Ik geef jou de leiding over Tam en Richie,’ zei Donald. ‘Ze kunnen niet alleen naar Engeland.’

‘Nee, da’s misschien wel waar.’

‘Dan weten we nooit wat ze allemaal uitvreten.’

‘Nee.’

‘Daarom ben jij van nu af aan hun voorman.’

‘Oké.’

Hij gunde me een paar seconden om het nieuws tot me te laten doordringen en vroeg toen: ‘Vind je het warm hier?’

‘Een beetje wel, ja,’ antwoordde ik.

‘Had dat dan gezegd.’ Donald stond op vanachter zijn bureau en liep naar de plint waar een verwarmingsbuis uitstak. Hij draaide een aantal malen aan een afsluitkraan, met de klok mee, waarna hij weer op zijn stoel plaatsnam.

‘Die dingen kun je regelen,’ merkte hij op. ‘Zo, zijn er verder nog vragen?’

Hij leunde achterover en wachtte. Ik wist welk soort vragen Donald van me verwachtte, maar kon er geen bedenken. Niet zolang hij me zo vorsend vanachter zijn bureau zat aan te kijken. Op dat moment kwam er maar één voor de hand liggende vraag bij me op.

‘Waarom ik?’

‘Er is niemand anders beschikbaar. Alleen jij bleef over.’

‘O... oké.’

Donald bleef me strak aanstaren.

‘Je schijnt er niet erg van ondersteboven te zijn,’ zei hij.

‘Nee, nee,’ loog ik. ‘Dat ben ik echt wel, hoor.’

‘Daar lijkt het anders niet op. Het komt tenslotte niet vaak voor dat we een nieuwe voorman aanstellen.’

‘Nee, dat weet ik,’ zei ik. ‘Wat ik me alleen afvroeg... heb je het ze al verteld?’

‘Robert heeft het ze verteld.’

‘Robert?’

‘Ja.’

‘Kun jij het ze niet vertellen?’

‘Robert is heel goed in staat ze dat te vertellen.’ Hij deed een greep naar zijn schrijfmachine en schoof die over het bureau naar zich toe. Ik keek hoe hij een velletje papier in de rol stak en op de toetsen begon te hameren. Na een poosje keek hij op en zag dat ik er nog steeds stond.

‘Ja?’

‘Zou het niet beter zijn als het uit jouw mond kwam?’

‘Hoe dat zo?’

‘Dat zou me wat gezag geven.’

‘Heb je dan helemaal geen gezag van jezelf?’

‘Jawel, maar...’

‘Nou dan.’ Donald bleef me een tijd lang aankijken. ‘Het is maar voor een paar weken,’ zei hij. ‘Daarna kunnen jullie terugkomen.’

Hij boog zich weer over zijn schrijfmachine, dus liep ik de deur uit. Donald was duidelijk vastbesloten en daarom was verdere discussie nutteloos. Toen ik de deur achter me sloot, bleef ik even stilstaan om te luisteren. Binnen in het kantoor hoorde ik dat het onregelmatige getik weer was begonnen. Het besluit werd waarschijnlijk op hetzelfde moment op papier gezet, dus dat was dat. Het zou beter zijn geweest als Donald het ze zelf had verteld, maar daar kon ik me echt niet druk over maken. Die nieuwe regeling had weinig om het lijf. Geen reden tot bezorgdheid. Tenslotte waren ze maar met z'n tweeën. Een kind kon de was doen. Oké, ze hadden zo hun eigen manier om de dingen aan te pakken, maar dat was hun goed recht. Dat was niet meer dan normaal als je in aanmerking nam hoe lang ze al samenwerkten. We moesten gewoon aan elkaar wennen, dat was alles. Ik besloot meteen naar ze toe te gaan.

Hun pick-up stond aan de andere kant van de binnenplaats geparkeerd. Toen ik er eerder, op weg naar Donalds kantoor, langsliep, hadden ze in de cabine gezeten. Maar nu was er geen spoor van ze

te bekennen. Ik liep ernaartoe en keek naar de warboel aan gereedschappen en materialen in de laadbak van het voertuig. Alles maakte de indruk daar in grote haast te zijn ingekwakt. Het was duidelijk dat de hele boel eerst moest worden geordend voor we iets konden beginnen, dus stapte ik in de truck en reed hem achteruit tot bij de opslagruimte. Vervolgens bleef ik zitten wachten tot ze op kwamen dagen. Toen ik in de cabine om me heen keek, zag ik dat de woorden 'Tam' en 'Rich' in het dashboard waren gekrast. Op de plank lagen een plastic lunchtrommeltje en een flesje Irn-Bru.

Waar waren ze nou? Ze leken spoorloos te zijn verdwenen. Voor zover ik had begrepen flikten ze dat soort dingen aan de lopende band. Ze taaiden gewoon af zonder een duidelijke reden. En als ze terugkwamen verdomden ze het om te zeggen waar ze waren geweest. Dat had ik tenminste gehoord.

Na een tijdje begon het wachten me de keel uit te hangen en liep ik naar de stapelplaats. Ze waren nergens te zien en dus begon ik een speurtocht langs alle opslagplaatsen en bijgebouwen. Zonder resultaat.

Uiteindelijk, toen ik geen plek meer kon bedenken om ze te zoeken, keerde ik terug naar waar ik was begonnen en trof ze aan in de truck, waar ze boterhammen zaten te eten. Ze zaten, me aanstarend

toen ik naderbij kwam, naast elkaar op de brede voorbank. Richie kende ik van gezicht. Hij zat bij het raampje. Dus moest die ander Tam zijn.

Ik sprak door het open raampje. 'Alles kits?'

'Alles kits,' zei Richie.

'Net terug?'

'Gisteravond.'

'Zo te zien moet de boel nodig 's worden opgeruimd,' zei ik, doelend op het gereedschap in de laadbak. 'Maar eet maar eerst jullie boterhammen op.'

Ik liep om de wagen heen en stapte aan de bestuurderskant in de cabine. Tam keek me een ogenblik aan toen ik het portier dichtsloeg, maar zei niets. Nu kon ik zien dat Richie de boterhammen pakte uit het plastic lunchtrommeltje dat hij op zijn schoot had. Hij nam een teug van de Irn-Bru en gaf het flesje aan Tam.

'Geen kruimels in achterlaten,' zei hij.

Tam dronk, liet het flesje zakken en bestudeerde de inhoud.

Toen wendde hij zich tot mij. 'Jij wat?'

'O. Bedankt.' Ik pakte het flesje aan en dronk de warme droesem die op de bodem lag. 'Bedankt,' zei ik nogmaals, terwijl ik het flesje teruggaf.

'Graag gedaan.' Tam gaf het lege flesje door aan Richie, die de dop er weer opdraaide voor hij het uit het raam smeed.

Daar zaten we dan te zitten. Richie aan de ene kant, Tam in het midden en ik achter het stuur. Alledrie door de voorruit starend. Het was een druilerige dag, met windvlagen die af en toe het voertuig zacht heen en weer deden deinen.

Er bewoog iets in de verte en Robert kwam in zicht. We keken hoe hij een poort opende om Ralph door te laten. Hij leek op het punt te staan aan een van zijn lange wandelingen te beginnen. Of hij zag dat wij in de truck zaten en naar hem keken, was moeilijk te zeggen. Als hij ons zag dan liet hij daar niets van merken. Hij sloot gewoon de poort achter zich en kuierde weg over de velden.

‘Moet je Robert zien,’ zei Richie. Meer zei hij niet, maar uit de geladen stilte die op de opmerking volgde kon ik duidelijk opmaken dat Tam en Richie zich onderling vrolijk maakten ten koste van Robert. Ik hield me erbuiten.

Na een poosje vroeg ik: ‘Heeft Robert al met jullie gepraat?’

‘Daarnet,’ antwoordde Richie.

‘O. Mooi zo. En gaan jullie ermee akkoord?’

‘We zullen wel moeten, hè?’

‘Tja,’ zei ik.

Tam wierp een vluchtige blik in mijn richting maar leek er verder geen woorden aan vuil te willen maken. ‘Heb je een saffie, Rich?’

Richie greep naar een bult in de zak van zijn

shirt die me al eerder was opgevallen en haalde een pakje sigaretten te voorschijn. Toen wrong hij zich zijwaarts en diepte een aansteker op uit zijn spijkerbroek. Hij gaf Tam een sigaret, en een vuurtje, stak zelf een sigaret op en weer zaten we enkele minuten zwijgend naast elkaar, terwijl zij rookten, en verdwaalde regendruppels op het dak van de cabine kletterden.

‘Zo,’ zei ik toen ze klaar waren. ‘Dan kunnen we nu beter proberen het materiaal te sorteren.’ We stapten uit en stonden in de laadbak van de truck te koekeloeren. De verzameling gereedschap lag in een ondiepe plas regenwater, sommige gebogen, en de meeste met de eerste sporen van roest. Dit moest doorgaan voor een professionele gereedschapsset voor hekkenbouwers, maar leek in feite meer op een hoop schroot. Er lag gereedschap om gaten te boren, draadspanners, een roestige (stompe) stalen spies, een aantal beitels en een kettinglier. Allemaal in uiteenlopende stadia van verval. En ook diverse rollen ijzerdraad. Het enige voorwerp dat in tamelijk goede staat leek was een grote moker met een gietijzeren kop, die enigszins opzij lag.

‘Daar heb je Donald,’ mompelde Tam, en ze begonnen allebei onmiddellijk in de hoop te rommelen. Donald was zijn kantoor uitgekomen en liep over de binnenplaats onze kant op. Zijn plotselinge verschijning had een merkbaar effect op Tam en

Richie, die plotseling een uitdrukking van opperste concentratie op hun gezicht hadden. Tam boog zich aan de zijkant over de laadbak heen en haalde de moker eruit.

‘Blij te zien dat die nog heel is,’ zei Donald toen hij bij ons was aangekomen. Hij nam de hamer over van Tam en steunde die, met de kop omlaag op het beton. Richie had intussen een van de rollen draad op zijn schouder genomen en stond op het punt die naar de opslagruimte te brengen.

‘Je schijnt plotseling ontzettende haast te hebben,’ zei Donald.

Dat maakte dat Richie even verlegen aarzelend met de rol op zijn schouder balancerend bleef stilstaan. Hij draaide zich half om en keek Tam aan. Donald stond nu in de laadbak te kijken.

‘Jullie zouden jullie spullen beter moeten onderhouden,’ zei hij.

Na een plichtmatig stilzwijgen begon Richie weer aanstalten te maken om naar de opslagruimte te lopen maar werd opnieuw door Donald tegengehouden.

‘Laat dat nu maar. Ik heb zojuist een verontrustend telefoontje gekregen. Jullie kunnen maar beter meekomen naar kantoor.’ Zonder verder iets te zeggen draaide hij zich om en liep naar de open deur. We keken elkaar beurtelings aan, zeiden niets en liepen in ganzenpas achter hem aan.